

Arrest

nr. 243 721 van 6 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2020 met referentienummer 91190.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2020 dient de verzoekende partij voor de vierde keer een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, meer bepaald in functie van haar feitelijke partner.

1.2. Op 30 juni 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.02.2020 werd ingediend door.

Naam: . G. (..)

Voorna(a)m(en): L. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 30.08.1965

Geboorteplaats: (..)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.02.2020 voor de vierde keer gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde B. A. (..), geboren op 07.02.1970, van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer xxxxxxxxxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Europese ziekteverzekeringskaart geldig tot 31.12.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- Arbeidsovereenkomst Pelican Rouge dd. 8.11.2016 met bijhorende loonfiches mei 2018 tot april 2020, Jaaropgave 2018 en 2019, op naam van de referentiepersoon

- Foto's dd. 07.04.2018, 19.05.2018, 12.01.2019

- Rekeninguittreksels AsnBank dd. 3.11.2017, 8.06.2017 en 17.06.2017 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon aankopen deed bij Texaco Brasschaat.

- Bankdetails waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke rekening hebben.

- Attest van inburgering werkjaar 2011-2012 op naam van betrokkene

Deze documenten werden reeds al voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 12.02.2019 en 25.06.2019 en weerlegd in de bijlage 20 dd. 29.05.2019 en 22.10.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- Verklaringen op eer door derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Huurcontract op naam van betrokkene en de referentiepersoon dd 1.01.2019: echter, het hebben van een gemeenschappelijk adres heeft geen implicatie dat betrokkenen een duurzame relatie hebben

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 04.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene en de referentiepersoon dienden op 24.04.2018 te Turnhout een verklaring tot wettelijke samenwoning maar deden op 04.06.2018 expliciet afstand van deze procedure.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL - TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF:

SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1, 1° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°. ”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners. ”

6.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van meneer B. A. (..), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 04.02.2020 vroeg verzoekster voor de vierde maal de gezinshereniging aan in functie van haar partner, de referentiepersoon, op grond van voornoemde wetsartikelen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoekster kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk voldoende bewijsstukken voorlegde.

Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet beschrijven welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd.

Verzoekster verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. ”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij.

Verwerende partij schendt bijgevolg haar motiveringverplichting door louter te stellen dat verzoekster de relatie onvoldoende bewijst en dat zij meer overtuigende stukken zou moeten kunnen voorleggen, zonder dat de wet dit vereist en zonder de voorgelegde stukken afdoende te bespreken, alsook zonder te specificeren welke stukken verzoekster dan nog zou moeten kunnen voorleggen.

Verwerende partij voegt aldus een voorwaarde toe die niet bij wet wordt voorzien.

Zoals hierboven gesteld moet elke administratieve beslissing nochtans afdoende worden gemotiveerd. Dit is slechts het geval wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheden van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Dit is allerm minst het geval.

Verzoekster heeft nochtans wel degelijk de nodige stukken overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen.

In het kader van een vorige aanvraag legde verzoekster reeds 6 foto's neer (en dus geen 3 zoals verwerende partij beweert) (stuk 3). Verwerende partij stelt kortweg in de vorige bijlage 20 dd. 29.05.2019 dat deze foto's geenszins een bewijs vormen van een duurzame relatie.

Niettemin betreffen het foto's van verschillende momenten (het betreffende gedateerde foto's) waarop verzoekster samen te zien is met haar partner. Verzoekster herhaalt dat de bewijsvoering in het kader van voorliggende aanvraag gezinshereniging vrij is en dat deze foto's dus wel degelijk dienstig zijn ter bewijs van haar duurzame relatie met de referentiepersoon. Het bewijst immers hun samenzijn op verschillende momenten.

Daarnaast heeft verzoekster tevens bewijzen voorgelegd, die misschien niet rechtstreeks betrekking heeft op de duurzame relatie tussen de partners (zoals verwerende partij stelt in de vorige bijlage 20 dd. 29.05.2020), doch die wel degelijk het gezamenlijk gezinsleven van verzoekster en haar partner aantonen.

Het betreffen de volgende bewijsstukken:

- Arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon met loonfiches (stuk 4);*
- Rekeninguittreksels van betalingen in België (stuk 5);*
- Ziekteverzekering op naam van verzoekster en de referentiepersoon (stuk 6);*
- Bewijs cursus maatschappelijke oriëntatie (stuk 7);*
- Bewijs gezamenlijke rekening (stuk 8).*

Deze stukken bewijzen stuk voor stuk het bestaan van een gezamenlijk en duurzaam gezinsleven in België. Verwerende partij had deze stukken moeten bespreken in het licht van de duurzame relatie van verzoekster, en dus niet deze stukken zo maar kortweg afschrijven als 'niet-dienstig'. Dit betreft alweer een schending van de motiveringsverplichting.

Daarnaast legde verzoekster, in het kader van de huidige aanvraag, tevens de volgende stukken neer:

- Getuigenverklaringen (stuk 9);
- Huurovereenkomst op beide namen (stuk 10).

Deze getuigenverklaringen worden door verwerende partij niet in aanmerking genomen vanwege het zogezegde gesolliciteerde karakter. Niettemin staven deze getuigenverklaringen de hierboven aangehaalde bewijsstukken die betrekking hebben op de duurzame relatie van verzoekster en haar partner.

Daarnaast bewijst zowel de voorgelegde huurovereenkomst, als het rijksregister de samenwoning van de partners. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij, doch er wordt gesteld in de bestreden beslissing dat de samenwoning de relatie niet bewijst. Niettemin wonen verzoekster en haar partner intussen reeds geruime tijd samen en werd er een gezamenlijke huurovereenkomst afgesloten.

Uit al deze stukken mag bijgevolg blijken dat verzoekster wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij en de referentiepersoon een duurzame partnerrelatie onderhouden.

Verzoekster heeft, na de vorige bijlagen 20, haar aanvraag steeds aangevuld. Thans liggen er voldoende en overtuigende bewijsstukken voor, die niet enkel betrekking hebben op de duurzame relatie tussen de partner, doch ook op het bestaan van een duurzaam en werkelijk gezinsleven in België.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper worden besproken.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

7.

De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknod.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij "*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie*", nu verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij werkelijk een duurzame feitelijke relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Hierbij wordt tevens verwezen naar de motivering van de beslissingen van 29 mei 2019 en 22 oktober 2019 waarbij eerdere aanvragen van verzoekende partij om gezinshereniging werden geweigerd, en worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
(..)."*

Artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”, zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

2.6. In essentie betwist verzoekende partij dat zij niet zou hebben aangetoond een duurzame relatie met de referentiepersoon te hebben in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad benadrukt vooreerst dat wat betreft het aantonen van “het duurzaam karakter van de relatie”, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het argument van verzoekende partij dat de verwerende partij een voorwaarde zou toegevoegd hebben aan de wet is niet ernstig. Het enige wat de verwerende partij heeft gedaan is de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd beoordeeld en vastgesteld dat deze stukken niet afdoende zijn om het bewijs te leveren dat zij een duurzame relatie onderhoudt met de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft aldus niks anders gedaan dan zich gekweten van haar opdracht. Dergelijke beoordeling behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij die binnen de grenzen van de redelijkheid daarover beslist zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij enige voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

2.8. Verzoekende partij wijst erop dat zij bij haar eerdere aanvragen zes foto's heeft voorgelegd die verschillende momenten betreffen waarop zij te zien is met de referentiepersoon; dit bewijst hun samenzijn op verschillende momenten.

2.9. Zoals evenwel blijkt uit de eerdere afwijzingsbeslissingen heeft de verwerende partij geoordeeld dat *“3 foto's genomen in april en mei 2018 en één in januari 2019 waarzowel betrokkene als de referentiepersoon opstaan. Echter deze 4 recente foto's vormen geenszins een bewijs van een duurzame relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. (..) Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.”* en: *“Fotos' van betrokkene en de referentiepersoon dd. 07.04.2018, 19.05.2018 en 12.01.2019. Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie*

tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft zij bij haar huidige aanvraag dezelfde foto's voorgelegd als degene die zij bij haar vorige aanvragen heeft voorgelegd en blijkt uit de afwijzingsbeslissingen ter zake dat wel degelijk alle voorgelegde foto's reeds werden beoordeeld. Zo heeft verzoekende partij inderdaad foto's voorgelegd van 7 april 2018, van 19 mei 2018 en van 12 januari 2019. Dienaangaande heeft de verwerende partij – gelet op de zeer karige elementen die de verzoekende partij heeft voorgelegd om haar duurzame relatie te staven – terecht geoordeeld dat deze foto's geen bewijs vormen van de voorgehouden duurzame relatie. Van verzoekende partij, die beweert al enkele jaren een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij daartoe meer overtuigende stukken kan neerleggen dan degene die zij heeft voorgelegd. Deze foto's tonen immers enkel aan dat verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen maar hieruit kan geenszins blijken dat zij met elkaar ook een duurzame relatie onderhouden. Het betoog dat deze foto's op verschillende momenten werden genomen doet hier hoegenaamd geen afbreuk aan.

Ook wat betreft het hebben van een gemeenschappelijke rekening kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij besluit dat de voorgelegde documenten niet op afdoende wijze doen getuigen van het bestaan van een duurzame relatie, dit in het licht van de vaststelling dat van verzoekende partij, die beweert al meerdere jaren een duurzame relatie met de referentiepersoon te hebben, verwacht kan worden dat zij meer overtuigende stukken dienaangaande kan voorleggen dan de karige elementen die zij nu al keer op keer heeft voorgelegd aan het bestuur.

De Raad ziet voorts ook in het geheel niet in hoe de arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon, de rekeninguittreksels van de referentiepersoon inzake aankopen in België, de Europese ziekteverzekeringskaarten van beide betrokkenen en het bewijs van maatschappelijke oriëntatie op naam van verzoekende partij kunnen getuigen van een duurzame relatie tussen betrokkenen. Zoals de verwerende partij terecht heeft opgemerkt bij de vorige afwijzing: *“hebben (deze documenten)(..) geen betrekking op een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en zijn dan ook niet relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.”* Door opnieuw te verwijzen naar deze documenten en van mening te zijn dat deze wel het bestaan van een duurzame relatie bewijzen, doet verzoekende partij slechts getuigen van een andere – subjectieve – beoordeling van de door haar voorgelegde stukken maar slaagt zij daarmee niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom geen waarde gehecht kan worden aan de getuigenverklaringen die verzoekende partij thans bij haar vierde aanvraag voorlegt, meer bepaald omdat: *“gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.”* Verzoekende partij betwist geenszins dat het slechts verklaringen op eer betreffen zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om bewijswaarde aan deze verklaringen te ontzeggen. Ook wat betreft de huurovereenkomst heeft de verwerende partij er duidelijk op gewezen dat: *“het hebben van een gemeenschappelijk adres (..) geen implicatie (heeft) dat betrokkenen een duurzame relatie hebben.”* De Raad kan dit volgen gelet op de zeer karige elementen die de verzoekende partij als bewijs van haar voorgehouden relatie heeft voorgelegd. Het loutere feit dat verzoekende partij en de referentiepersoon zich laten domiciliëren op eenzelfde adres en hierbij een huurovereenkomst aangaan maakt niet dat daarmee bewezen is dat zij een duurzame relatie met elkaar onderhouden. Bovendien en louter ten overvloede blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat uit de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat deze nog steeds een adres heeft in Nederland zodat ook geenszins duidelijk blijkt of betrokkenen zich wel gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België.

Verzoekende partij geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt in deze zaak de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De omstandigheid dat het bestuur tot een ander besluit is gekomen inzake de bewijswaarde van de voorgelegde stukken in dit geval schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur.

2.10. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij alle door de verzoekende partij relevante voorgelegde stukken in overweging genomen en gemotiveerd waarom deze niet afdoende zijn om het bestaan van een duurzame relatie te bewijzen.

2.11. Voor wat betreft het geschonden geachte "Unierecht", het komt verzoekende partij toe nader te preciseren welk Unierecht zij precies geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van verzoekende partij af te leiden uit het verzoekschrift. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"TWEEDE MIDDEL - TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
EN SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING
BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT
VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE
GRONDRECHTEN VAN DE EU, ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN
ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET*

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende;

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010 - stuk 11):

“De Raad stelt vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er op wijst dat dit bevel niet afdoende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten

moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.062). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.” Het middel is dan ook gegrond.“

2.14. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt duidelijk dat ze de juridische en feitelijke motieven bevat voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat het legaal verblijf van verzoekende partij is verstreken. Verder wordt er duidelijk gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat *“de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken”*.

2.15. Verzoekende partij poneert, *“De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken”*, maar zij verduidelijkt niet over welke stukken de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren of op welk vlak de motivering niet afdoende is. Verzoekende partij houdt verder voor dat de verwerende partij *“op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt [heeft] die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster.”* Verzoekende partij kan echter bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog, aangezien de bevelcomponent van de bijlage 20 wel degelijk getuigt van het feit dat de verwerende partij een belangenafweging op familiaal vlak heeft gemaakt, daar hierin kan worden gelezen: *“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

De Raad wijst er verder op dat de aanvraag die verzoekende partij heeft ingediend op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, kan worden beschouwd als een aanvraag op grond van haar familiale situatie. De voorwaarden die de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet stellen kunnen worden beschouwd als het wettelijk kader binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

Verzoekende partij verwacht blijkens haar verzoekschrift een uitgebreid onderzoek van haar familiaal leven in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maar ze laat na in te gaan op de motivering die figureert in de bestreden bijlage 20 in het licht van voormelde bepaling en te duiden waar die zou te kort schieten.

2.16. Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, handelt dit eveneens over het familie- en gezinsleven waarvan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gewag maakt. Verzoekende partij toont niet aan dat de in de besteden beslissing gedane afweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij benadrukt dat ze de partner is van een Unieburger maar zoals duidelijk blijkt uit de bespreking hoger heeft verzoekende partij niet aangetoond een duurzame relatie te hebben met de voorgehouden partner. De theoretische beschouwingen van verzoekende partij over artikel 8 van het EVRM tonen daarvan geen schending aan. Alleszins valt verzoekende partij niet onder het tweede lid van dit verdragsartikel aangezien haar situatie een eerste binnenkomst betreft. Verzoekende partij werpt op, *“De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even*

welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.”, doch dit is niet meer dan het ventileren van een ergernis en toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.17. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, maar laat na in concreto uiteen te zetten hoe deze bepalingen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.18. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER